

Nicolae VASILE

(din epopeea Universul ciclic)

Apocalipsa

Dispare lumina!...

Lumina, simbol de unire
între univers și Dumnezeu,
particulă și undă, știm acum,
am descoperit atât de greu.

Spiritul e de la Dumnezeu,
peste tot, dar se fixează greu,
creștem prin știință și prin artă,
iar iubirea ne dă viața luminată.

Creația, dată nouă de Domnul,
a crescut mult, în spirit, omul,
lumina lui ce atâta strălucește,
nu mai luminează, ci orbește!

Cu lumina spirituală adunată,
lumea nu e deloc imaculată,
oamenii nu sunt ca niște îngeri,
sunt mulți, dar trăiesc singuri.

Întunericul nu-i lipsa de lumină,
ci o-nchisoare de lumină, plină,
atâta energie negativă concentrată,
nu lasă raza ei, afară, să răzbată.

Apare poluarea!...

Ca o furnică cu un elefant,
se luptă omul cu Pământul,
raportul pare inegal, iar
speranțele de bine, în zadar.

Furnicile, însă, așa mici,
ca o armată de pitici,
când se adună la un loc,
pustiesc tot, ca și un foc.

Din vremuri fără capăt,
planeta l-a ajutat pe om,
i-a dat tot ce-i trebuie,
de când a coborât din pom.

A sosit acum momentul
s-ajute oamenii Pământul,
cu artă, către iubire,
cu știință, spre mântuire.

Pământul, încă, plin de viață,
tot mai mult, pierdut în ceață,
spre pierzare-l ducem noi,
doar pentru ale noastre nevoi.

Dispare iubirea!...

Unde sunt oamenii?...
Nu mai sunt,
au devenit câini,
și câinii ar fi mai buni!

Unde sunt câinii?...
Nu mai sunt,
i-au omorât oamenii,
doar cei nebuni!

Unde sunt copiii?...
Nu sunt, s-au făcut îngeri,
înainte de a se naște,
nu ne ajută sfintele moaște!

Unde sunt îngerii?...
Nu sunt, au devenit draci,
care sunt la tot pasul,
atenție pe unde calci!...

Mai există oare iubire,
mai sperăm la mântuire,
disputa oarbă a tuturor
nu face rău planetei lor?...

Întâmplarea ne adună câte doi,
răscolim tot ce avem în noi,
miliardele de neuroni ni le unim
și vrem ființă unică să devenim!

Ne-atigem degetele,
mâinile și picioarele.
nu avem niciun model,
suntem toți făcuți la fel!

Într-o supremă armonie
ne unim pe veșnicie,
ziceam noi cu dărnicie,
credeam c-așa o să fie!

Dar, veșnicia-i cât văzduhul
doar la cei săraci cu duhul,
unirea, făcută cu plăcere,
devine, deodată,... durere!

Neuronii mei sunt lungi și creți,
dar ai mei sunt mai deștepți,
înaintași tăi, mulți și măreți,
n' ajută la nimic, fiind tot beți.

Mâinile mele de felină
nu-s pline de motorină,
tu iubești mai mult cultura,
eu prefer agricultura!...

Să nu iubești, e cel mai bine,
n-o să rupi nimic din tine,
nu întrebări, nu frământări,
nu ai pentru ce să mori!

Fetele sunt mai bărbate,
își fac singure de toate,
firme, antreprenoriat,
să-l ia dracu' de bărbat.

Nu-l mai vrea în stare vie,
se cumpără la cutie,
și-atunci când alege unul,
ar trage în el cu tunul.

Că azi nu contează tontul,
depinde cât este contul,
o brută cu bani mulți,
cât o mie din cei culți!...

Ei au computerizat iubirea,
nu se mai pierde ușor cu firea,
nu mai sar la fete gardul,
le-aduc acasă cu... cardul!

Lepădarea de Dumnezeu?...

Creația, lăsată de Dumnezeu,
ne-a făcut și bine, dar și rău,
omul, supus, n-a mai putut să fie,
crescut-a-n mândrie și trufie.

Oamenii nu mai sunt ei,
dorit-au să fie dumnezei,
făcut-au din cerul spiritual
universuri mici, de buzunar.

Trufia noastră fără măsură,
a răspuns Domnului cu ură,
pe fiul Său, dat garanție,
noi L-am ucis din lăcomie!

Fiindcă s-a-ndoit de noi,
și-a luat Fiul înapoi,
și ne dă, din când în când,
câte-un semnal pe Pământ.

Ia-ne Doamne din dorințe,
ia-ne Doamne din putințe,
să nu mai putem strica,
facă-se, odată,... voia Ta!...

Un nou sfârșit?...

Universul, veșnic și infinit,
ca energie și substanță,
Pământul, doar o fărâmă
de viață și multă speranță.

Pământul, mare, dar finit,
nu mai poate trăi la infinit,
ce aruncăm în atmosferă,
nu-ncape în îngusta-i sferă!

Nu mai poate fi pentru noi
un infinit coș de gunoi,
dintre toți, cei mai nemernici
sunt locuitorii săi puternici.

Energia, cea mult căutată,
fără de care viață nu poate fi,
există și murdară și curată,
alegerea este doar a omului.

Gunoaiele din lume adunate,
din energia murdară și din noi,
sacrifica-ne-vor viața, poate,
ne vor duce cu secole-napoi.

Se vor regăsi în atmosferă,
drept gaze cu efect de seră,
ne vor izola de universul infinit,
de unde avem atâtea de primit.

Vom consuma ce-avem pe Pământ,
ne vom tot restrânge, până când
vom consuma chiar și din gunoi
și, apoi, ne vom mânca între noi.

Este pe Pământ putere distructivă
mai mare decât cea reproductivă,
care, de minți bolnave, amorsată
poate spulbera planeta toată.

De la un "big bang" inițial
către un "big bang" final,
depinde doar de un semnal
dat de un individ criminal.

Putem ajunge, așa-ntr-o doară,
la particulele de odinioară,
dacă mintea nu ne-o stăpânim,
o să ne rupem când ne ciocnim.

Ciocnirile multe, nestăpânite,
în trecutul infinit ne pot retrimite,
nici durerea n-o să poată opri
ce mintea nu mai poate stăvili.

Noi ne-am cernut din infinit,
ca al universului sublim adaos,
totul, în timp, din haos a venit,
brusc, ne vom întoarce-n haos?

Universul nu-i doar Pământul
și nici omul nu-i doar gândul,
timpul va fi continuu curgător,
cu om sau fără om, în viitor.

Epopeea omul poate continua,
ca ființă inteligentă înainte,
dar se poate și termina,
redevinind particule fără minte.